

Kære medlemmer af Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik

Jeg har et præcist, konkret spørgsmål:

Vil du som medlem af Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik arbejde for, at loven omkring unge uledsagede asylansøgere's ophold ændres, så passus om, at de unge, der har fået ophold efter udlændingelovens § 9, stk. 3, skal udrejse af landet ved det fyldte 18 år, bliver slettet?

Lovgrundlag:

Kopieret fra Ny i Danmark.dk:

http://www.nyidanmark.dk/da-dk/Ophold/asyl/uledsagede_boern.htm

Opholdstilladelse som uledsaget mindreårig

Hvis en uledsaget mindreårig udlænding får opholdstilladelse som uledsaget mindreårig efter udlændingelovens § 9 c, stk. 3, vil tilladelsen – afhængig af den mindreåriges alder – normalt blive givet for 1 år, hvorefter den mindreårige kan søge om at få den forlænget. For at få det skal betingelserne for opholdstilladelsen fortsat være opfyldt.

Opholdstilladelsen vil altid udløbe, når udlændingen fylder 18 år, hvorefter den pågældende normalt skal udrejse.

Der kan, hvis der foreligger ganske særlige omstændigheder, undtagelsesvist gives opholdstilladelse efter det 18. år.

Disse regler gælder for alle uledsagede mindreårige udlændinge, der er indrejst i Danmark fra og med den 1. januar 2011.

Baggrund:

Jeg er frivillig repræsentant (værge) for en 14 årig forældreløs afghansk dreng, som er flygtet alene til Danmark. Han blev standset på Lolland primo oktober 2011. Efter afhøring i Sandholmløjren og indkvartering på Sjælsmark, blev han overført til Børnecenter Agger i Vestjylland. Der er pt. knap 100 unge uledsagede asylansøgere under 18 år i Thy fordelt på de to kommunalt drevne Børnecentre i Vestervig og Agger. Jeg blev tilknyttet min "unge" som frivillig repræsentant i marts 2012.

Som frivillig repræsentant har jeg fået detaljeret indsigt i drengens liv i Afghanistan, hans lange rejse hertil og hans bevæggrunde for at søge asyl. De svære vilkår, forhold og oplevelser han har været udsat for, vil jeg ikke ønske for andre børn – uanset nationalitet og etnisk baggrund.

Jeg ved, at vi ikke kan ændre på de vilkår de unge uledsagede asylansøgere, som udgør en særligt udsat og sårbar gruppe af børn, har været udsat for. Men vi kan give dem et håb og et holdbart løfte om en fremtid i Danmark.

Det er især ventetiden, usikkerheden og uvisheden, der er så opslidende rent psykisk for de unge mennesker. Afslaget på asyl slukker lyset i de unges øjne. Den lange sagsbehandling gennem det danske systems regler og procedurer er uforståelig og frustrerende - også for mig, der både taler, læser og forstår dansk.

Når den unge får afslag på asyl af Udlændingestyrelsen, går sagen automatisk videre til Flygtningenævnet, som vurderer sagen ud fra de samme sagsakter. Den unge skal stille med en advokat inden for 10 dage. Når Flygtningenævnet giver afslag, går sagen tilbage til Udlændingestyrelsen, som derefter vurderer, om den unge vil kunne få opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk. 3, nr. 2., hvis den unge ikke har et familiemæssigt netværk i hjemlandet og ved en tilbagevenden ikke kan undergives offentlig forsorg eller lignende og dermed vil blive stillet i en reel nødsituation. Det er kun et fåtal af de unge, der er indrejst efter 1. januar 2011, der får opholdstilladelse efter § 9, stk. 3, nr. 2.

De unge menneskers største ønske er stabilitet og tryghed i tilværelsen. De VIL gerne vores samfund. De vil gerne ud af centrene og integreres i det danske lokalsamfund. De vil gerne gå i skole og få en uddannelse. Få et arbejde og et godt, meningsfyldt og trygt liv.

Derfor er det så psykisk opslidende at skulle slukke håbet i den unges øjne: "Ja, nu er du så heldig, at du har fået opholdstilladelse efter udlændingelovens § 9, stk.3. nr. 2.: Det betyder, at du gerne må blive i Danmark. Du vil få en bolig i kommunen, du kan gå i skole, lære dansk, gå til fodbold og andre fritidsaktiviteter, få venner og måske et fritidsjob. Men når du bliver 18 år bliver du udvist af Danmark. Jeg kan hjælpe dig med at søge om forlænget opholdstilladelse, men du får det højst sandsynligt ikke." Den fornyede usikkerhed og uvished knuser de unge rent mentalt - igen.

Det gør ondt på mig, fordi jeg ved, at jeg højst sandsynligt vil kunne skaffe min unge en praktikplads i lokalsamfundet, når han har gennemgået sit skoleforløb. Det gør endnu mere ondt, fordi jeg ved, at min unge ikke har familie eller netværk at vende tilbage til i sit hjemland. Det virker meningsløst at bruge ressourcer på at understøtte de unges ophold i Danmark, for derefter at kassere alle menneskelige og økonomiske investeringer, og udvise de unge mennesker, når de bliver 18 år.

Jeg synes det er umenneskelige vilkår, vi byder disse sårbare børn og unge. Som et frit, velstående, demokratisk, internationalt orienteret land kan vi ikke være det bekendt. Det er et mentalt fattigt samfund, der ikke kan rumme disse børn og unge.

Jeg håber på et positivt svar på mit spørgsmål.

Venlig hilsen

Anne-Marie Haaber
Flade Klit 19
7900 Nykøbing M

mail: a.haaber@rn.dk